

slaget. Derfor bør der være dispensationsbestemmelser.

Normprissystemet er ikke påkrævet, og efterfølgende ansættelse af priser til brug for beskatning kan være belastende.

Der mangler i lovforslaget bestemmelser om ret til henlæggelser til afviklingsomkostninger, som bliver af betydeligt omfang på et tidspunkt, hvor der efter lovforslagets bestemmelser ikke længere er indkomst, der kan rumme afviklingsudgifterne.

Kulbrintebeskatningen bør i øvrigt ikke på nogen måde have tilbagevirkende kraft.

Mindretallet vil nærmere redegøre for sin stilling til lovforslaget ved 2. behandling.

Et *andet mindretal* (fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet stillede og støttede ændringsforslag.

Med den truende statsbankerot, med de jættestore avancer, der ad åre kan blive tale om, og med de meget komplicerede og dårligt oplyste skatteproblemer er det hensigtsmæssigt hurtigst muligt at begynde at eksperimentere med en kulbrinteskate for at vinde erfaringer. Da det ikke entydigt kan vides, om det er i dansk interesse at fremskynde eller forsinke optagningen af olien fra Nordøens bund, sker der ingen ulykke ved at vedtage skatteregler, som kommer til at virke tilskyndende (»for milde«) eller forskrækkende (»for skræppe«) på olieselskaberne sammenlignet med de andre investeringsmuligheder, som disse har for øje ud over den hele vidtstrakte jordklode. Under alle omstændigheder er det totalt urealistisk, hvis olieselskaberne vil basere deres dispositioner på, at denne del af den danske skattelovgivning – modsat det almindelige på danske skatteområder – kommer til at stå klippefast i de langperioder, som olieinvesteringsaktiviteten strækker sig over. Skattereglernes udvikling vil være yderligere et hasardelement i den lange række af hasardelementer, der gennemsyrrer denne særlige erhvervsgren (geologiske forhold, udviklinger i pris, teknik, rente, krigsudbrud osv. osv.).

Når staten får andel i de private avancer i form af den foreslåede skat, vil det forhåbentlig virke i retning af at dæmpe rovgrikskeden hos de folketingsmedlemmer, der er på nippet til at sikre flertal for, at staten selv begynder at drive virksomhed på

området. For det ville givetvis kunne udvikle sig til en national katastrofe. Det er utvivlsomt, at private virksomheder leverer den billigst mulige energi ud fra de muligheder, den frie markedsøkonomi giver, og staten er totalt uegnet til at producere eller handle med olie.

Det svingende forbrug af de forskellige energiråstoffer og befolkningens reaktion imod de høje energipriser ved øgede isoleeringsarbejder og andre besparelser på energiforbruget har vist, at det er så vanskeligt at bedømme, hvor der kan tjenes penge, og hvor der tabes penge i energisektoren, at det stive apparat, som staten nødvendigvis må betjene sig af, er aldeles ubrugeligt på energiforsyningsområdet.

Vi skal nødig igen opleve sorte dage som den 30. maj 1979, da venstres minister Arne Christiansen fik skaffet sig flertal for det statslige naturgasprojekt, som er kuldsejlet, før det overhovedet er kommet i gang.

Det er blot et af de mange eksempler på, at befolkningen kommer til at tabe, når folketingsflertal blander statsvirksomhed ind i energiforsyningen.

Det virker også absurd, at energiministeren påtænker at drive et olieraffineri, når de store olieselskaber nedlægger raffinaderier på grund af overkapacitet.

Der er heller ingen tvivl om, at statens ønsker om at få en gratis andel af olieselskabers olieindvinding ikke bliver gratis for den danske forbruger. Det er barokt, at den statsledelse, som har disponeret så elendigt, at bankerotten nu hænger lige over statens hoved, bruger tiden til at kæmpe for oliejagtsdrømme, som uundgåeligt ville blive nye milliardbeter for skatteyderne.

Ligeledes er det oplagt, at energiministerens indflydelse på arbejdsprogrammer for olieoptagningen ej heller bliver gratis for den danske skatteyder.

Alle erfaringer – danske som udenlandske – tilsiger entydigt, at staten skal holde sig væk fra at indlade sig på produktion og/eller handel med energi. Og kan vedtagelsen af en kulbrinteskate medvirke hertil, er vi i den heldige situation, at skattepolitikken kan lempes hurtigt og smertefrit, hvis det viser sig, at den er for skræmmende for olieselskaberne, der jo helt frivilligt kan sige ja eller nej til at gå ind i oliejakten i Danmark. Forholdet ligger anderledes for D.U.C., der i 1962 påtog sig